

ת"פ 77700/12/20 - מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז נגד שלמה יגאל אזולאי, הבטמו טדרוס אלמו

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 77700-12-20 מדינת ישראל נ' אזולאי ואח'

כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי	בפני
מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז באמצעות	בעניין:
ב"כ עוה"ד יעל בן שמואל	המאשימה:
	נגד
1. שלמה יגאל אזולאי באמצעות ב"כ עוה"ד	הנאשמים:
טליה גרידיש	
2. הבטמו טדרוס אלמו	

גזר-דין
נאשם 1

א. כתב-האישום:

כתב-האישום מייחס לנאשם 1 שתי עבירות של מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338 (א) (9) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

במועד הרלוונטי, שימש נאשם 1 שף ראשי במרכז האירועים EVENUE שבקריית שדה התעופה ואילו נאשם 2 הועסק כעובד ניקיון.

בתאריך 12.12.17 בשעות הערב, נערכה חתונה באולם האירועים ובין אורחי החתונה היו הנפגעים.

במהלך החתונה, בעת הוצאת המזון אל האורחים, ביקש נאשם 1 מנאשם 2 שימלא עבורו ובקבוק בחומר מסיר שומנים המיועד לתגורר אפיה, אשר נמצא בארון סגור של חומרי הניקיון, וזאת כדי שנאשם 1 ייקח את החומר לביתו, לצרכיו.

בעקבות בקשת נאשם 1, מילא נאשם 2 שני בקבוקי זכוכית ריקים של מים מוגזים במסיר השומנים, סגר אותם עם פקקים תואמים וניגש למסור אותם לנאשם 1 שהיה במטבח.

נאשם 1, אשר הבין את הסכנה הטמונה בכך שניתן להתבלבל ולחשוב שהבקבוקים מכילים מים מוגזים ולא מסיר

עמוד 1

שומנים, אמר לנאשם 2 כי הוא לא לוקח אותם לביתו וביקש מנאשם 2 להשליכם לפח האשפה. בשלב זה, עזב נאשם 1 את המטבח מבלי שוויידא כי נאשם 2 השליך את הבקבוקים, וזאת על אף שהיה מודע לסכנה הכרוכה בהם. באותה העת, עדיין הוצאו מנות אוכל מהמטבח לאורחים בחתונה, ונכחו במטבח עובדים רבים.

מיד לאחר מכן, כאשר הבקבוקים היו עדיין בידיו של נאשם 2, קרא עובד אחר לנאשם 2. אז, הניח נאשם 2 את הבקבוקים בחלק התחתון של שולחן במטבח, ניגש לעובד שקרא לו והמשיך בביצוע עבודתו במטבח.

במשך זמן מה, נותרו הבקבוקים על שולחן במטבח במקום בו הונחו על ידי נאשם 2.

בהמשך, הבחין עובד ניקיון אחר בבקבוקים שעל השולחן במטבח, וכיוון שסבר שמדובר בבקבוקי מים מוגזים סגורים, העבירם למקור שבמטבח.

סמוך לחצות, ביקש אחד הנפגעים ממלצרית באולם בקבוק סודה עבור אשתו. המלצרית נגשה למקור במטבח, הוציאה משם את אחד הבקבוקים שהכילו מסיר שומנים, כיוון שסברה שמדובר בבקבוק מים מוגזים ומסרה אותו לאותו נפגע. הלה פתח את הבקבוק, ומזג ממנו לכוס של אשתו. היא שתתה מהכוס את מסיר השומנים ומיד הגיבה כמתואר בעובדה 12. נפגע נוסף, קרוב משפחתם, אשר נכח במקום, נגש אל השניים, שמע על פרטי המקרה, התעניין בשלומם ולגם מהבקבוק את מסיר השומנים במטרה לעמוד על טיבו של המשקה.

כתוצאה מלגימת מסיר השומנים נגרמו לשנים הפגיעות המתוארות בסעיפים 15 ו- 16 לכתב-האישום.

ב. מתחם ענישה:

נוכח המחלוקת העונשית אשר תפורט בהמשך, לא טענו הצדדים לעניין מתחם הענישה ולפיכך, רק משום שאין לצאת פטור בעניין זה גם במקרים שכאלה, אני קובע שנוכח עקרון ההלימה מתחם הענישה נע בין ענישה הצופה פני עתיד, של"צ, עד 9 חודשי מאסר הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות, יחד עם קנסות ופיצויים בשיעור של אלפי ₪ בודדים ועד עשרות אלפי ₪.

אפנה בעניין זה לרע"פ 619/18 **בזיזנסקי נגד מדינת ישראל** (1.3.18) אשר יתואר בהמשך.

ג. שיקולי ענישה ודין בשאלת ההרשעה או ביטולה:

ראשית, המעשה המתואר בעובדות כתב-האישום חמור והוא הוביל לפגיעה קשה בבריאותם של שני אנשים.

עקב המעשה, נגרמה לאחת הנפגעות כוויה כימית חמורה בוושט, היא נזקקה לאשפוז ולטיפול רפואי, היא התקשתה לאכול ולתפקד, נקבעו לה 80 אחוזי נכות רפואית וחייה השתנו ואילו לנפגע השני נגרמה פגיעה נרחבת בוושט, הוא אושפז, נזקק לטיפול רפואי ואף חייו השתנו כמתואר בעבודות 15 ו 16.

על כן, כאשר דנים בשאלה האם להרשיע את נאשם 1, או להותיר את אי ההרשעה על כנה, יש בהחלט מקום לבחון מהי תוצאת מעשיו הרשלניים, ובמקורנו חרב עולם של שני אנשים, אשר כל חפצם היה לבלות וליהנות בשמחת חתונה שאלה הוזמנו, והנה שמחה זו הפכה למקור אסונם.

לא יאה מיותר בעניין זה להפנות אל דבריהם של שני הנפגעים בבית-המשפט (עמוד 12 לפרוטוקול).

הנפגעת העידה:

הנפגע העיד:

וראו בעניין זה רצף המסמכים הרפואיים של השניים המלמדים על מנת כאבם וסבלם נוכח מעשהו הרשלני של הנאשם.

איני סבור, כי חלקו של נאשם 1 שולי:

היה זה נאשם 1, אשר הוליד בהוראתו הרשלנית לנאשם 2 את גלגל האירועים, אשר גרם לנזקם של שני הנפגעים. אלמלא הוראה זו לא הייתה מתרחשת אותה פגיעה.

נאשם 1 היה השף במטבח, ובתוך כך הסמכות העליונה ביותר בניהולו. סמכות זו כרוכה באחריות רבה והוא הגורם שממנו מצופה לצפות את העתיד, לשקול אפשרויות של סיכון ולמנוע אותן. ואכן, סעיף 7 מציין במפורש כי "נאשם 1, אשר הבין את הסכנה הטמונה בכך..." הבנה זו, המצטרפת למחדליו הרשלניים, בהחלט מעלה את המעשה אל רף חומרה עליון.

אכן, נאשם 2, ובהמשך הדרך עובד ניקיון נוסף והמלצרית, הם אלו שהיו חלק מן השרשרת הפיסית, הסיבתית אשר הובילה את הבקבוק הרעיל אל פיהם של הנפגעים, אך היה זה מעשהו הראשוני של נאשם 1, שמצופה ממנו לנקוט באחריות יתירה, אשר הוליד את אותו סיכון אל תוך המציאות שהובילה אל הפגיעה.

על כן, איני סבור, כי יש לראות כאן רמת רשלנות נמוכה, אלא להיפך.

שנית, הנאשם נשלח לקבלת חוות דעת מאת שירות המבחן, ואכן התקבלה חוות דעת חיובית, הממליצה להעמיד את הנאשם במבחן, להטיל עליו של"צ ולהותיר את אי ההרשעה על כנה. בתסקיר הראשון, ממרץ 2022, תוארו נסיבות חייו: זהו אדם מבוגר, בעל משפחה, העובד לפרנסתו, אשר ניהל ומנהל אורח חיים נורמטיבי ביותר. עוד נמסר כי זוהי מעורבותו הראשונה בפלילים. הוא הדגיש, כי הידיעה שמעשיו גרמו לנזק לשני הנפגעים מסבה לו מצוקה רבה, שהוא מצר ומתחרט על המעשה ואף הסכים להשתתף בהליך של צדק מאחה. צוין, כי ההמלצה להימנע מהרשעתו מבוססת על חששו שמא לא יוכל למצוא עבודה בתחום, הגם ששירות המבחן מציין שלא הוכח נזק קונקרטי. התסקיר השני, ממאי 2022 חוזר על המלצות קודמו.

ואולם, התמונה החיובית שהוצגה בתסקירים אינה מובילה למסקנה, כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן גם ביחס לשאלת ביטול ההרשעה. תמונת מצב חיובית זו בהחלט מובילה לאימוץ עמדתה העונשית של המאשימה, אשר עתרה לענישה מקלה ביותר נוכח חומרת המעשים, אך לא מעבר לכך, שכן ביטול הרשעה במקרה זה עלול להעביר מסר מקל ראש בעיקר כאשר דנים בעבירות שכאלה בנסיבות שכאלה, עת בית-המשפט מצווה לשמור על בריאותם וחייהם של אנשים תמימים השמים את בריאותם בידי הנאשם ושכמותו.

שלישית, אכן, בדרך כלל בבירות מתחום אגף הרשלנות, פחותות בחומרתן מן העבירות המשתייכות לאגף המחשבה הפלילית, וזאת נוכח השוני ביסוד הנפשי. ועדיין, קיימת חשיבות רבה לאלמנט הרתעת הרבים בעבירות שכאלה, בכדי לגדור את הפרצות ולהתריע בציבור הרחב מפני הישנותן, ובדרך זו לשמור על בריאותו של הציבור. על כן, אין לך הרתעה יעילה יותר מאשר הרשעת מי אשר ביצע מעשי רשלנות שכאלה.

רביעית, אזכיר את הכללים שנקבעו על-ידי בית-המשפט העליון (ע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337) שלפיהם הכלל הוא הרשעה והחריג הינו הימנעות מהרשעה. אזכיר, כי על הנאשם להצביע על קיומו של אותו נזק קונקרטי חמור, מוכח, בסיכויי שיקומו. ראו: ע"פ 5018/18 **בוזגלו נגד מדינת ישראל** - 21.10.18: רע"פ 1535/20 **דוקורקר נגד מדינת ישראל** - 15.3.20. אכן, עתים ניתן למצוא פסקי-דין שבהם הדרישה לקיומו של נזק קונקרטי תולדת ההרשעה מרוככת במעט, אך בדרך כלל יהיו אלו פסקי-דין הדנים בנאשמים צעירים, שעתיים לפניהם, שטרם כתבו את סיפור חייהם ושאינו לדעת מה יילד יום בעניינם והיכן בעתיד תפגוש אותם ההרשעה.

לא כך הם פני הדברים ביחס לנאשמים בוגרים, דוגמת הנאשם העומד לדיון בפניי, שהם בדרך כלל בעלי יישוב דעת רחב יותר מזה של נאשמים צעירים, ובפרט כאשר מדובר בבעל תפקיד ניהולי, סמכותי, כתפקידו של נאשם 1 באותו אולם אירועים.

ניתן להפנות בעניינים אלו לפסיקה רחבה, וכל מקרה לנסיבותיו, אך אפנה אל רע"פ 619/18 **בזיזנסקי נגד מדינת ישראל** (1.3.18). באותו מקרה, דובר בנאשם שהוגש נגדו כתב-אישום בעבירה של חבלה ברשלנות לפי סעיף 341 לחוק העונשין התשל"ז - 1977. הנאשם היה סמנכ"ל תפעול בקניון. ברחבת הכניסה, הוסרה פלטת זכוכית שפערה

חלל. הנאשם אמנם פעל להזמנת פלטה חלופית ואף דאג לסגור את הפתח בסרט סימון, שלא חסם את הגישה את הפתח, אך קטין אשר הלך במקום נפל, נפגע בראשו, פונה אל בית החולים, אובחן שבר בראשו, הוא אושפז ושוחרר רק לאחר עשרה ימים. הוא הודה בכתב-האישום, היה נעדר עבר פלילי, הוגש תסקיר חיובי ממליץ ולמרות זאת בית-המשפט העליון אישר את פסק-דינו של בית המשפט המחוזי, משום שלא הוכח אותו נזק קונקרטי שלפיו יש לפעול בהתאם לחריג לכלל ולבטל את הרשעתו.

חמישית, ואכן, במקרנו לא הוכח אותו נזק קונקרטי, כפי שקבעה הפסיקה. כל שניתן לאתר אצל נאשם 1 הינו חשש כללי, עתידי, שמא לא יכול להשתלב בעתיד בעבודה במקצועו. במעמד הדיון, ככל שניסיתי לברר על אילו אדנים מבוסס אותו חשש אצל נאשם 1, למדתי, כי אין מדובר אלא חשש הטמון בתוך ליבו, והרתיעה מפני תיוגו כמי אשר הורשע בכתב-אישום פלילי - הא ותו לאו. הלכה למעשה, נאשם 1 חושש שמא ייוודע ברבים דבר המעשה ופרסום זה יוביל לכך שבעלי אולמות יירתעו מהעסקתו. בכל הכבוד, טיעון זה אינו בעל משקל, משום שבדרך כלל (למעט חריגים), חלק אינהרנטי מן ההליך המשפטי הוא פרסום המעשה לעיני כל וממילא עניינו של הנאשם 1 התפרסם כבר ברבים ובין אותם העוסקים בתחום ההסעדה והאירוח, כך שאין להבין מה תעלה ומה תוריד עצם ההרשעה כשלעצמה, לעניין נימוק זה. אדרבא ואדרבא, מדוע שבעלי אולמות ההארח וההסעדה לא יהיו ערים למעשהו של נאשם 1 ומדוע לשם בפניהם ובפני כלל הציבור מכשול באופן מודע ? הטיעון השני, שלפיו יפגע שמו הטוב שעליו עמל משך שנים, אף הוא אינו טיעון שבכוחו להוביל לסטייה מן הכלל שדינו של נאשם בפלילים, אשר הוכחה אשמתו, להרשעה ואילו החריג מצוי בהימנעות ממנה.

המסמך היחיד בעל ממש שאותו הגיש נאשם 1, הינו מכתב מיוני 2022 המופנה "לכל המעוניין" משירות התעסוקה, שמלמד, כי נאשם 1 הביע עניין להשתלב במשרות ניהול מטבחים במסגרת השירות הציבורי ושהובהר לו כי אלו מחייבות בדיקות של רישום פלילי, ולפיכך בשלב זה אין הוא ראוי לבירור האפשרות שיועסק באותם גופים. ואולם, מי מונע בעד נאשם 1 לעסוק בתחום ההסעדה וניהול המטבחים בתחום המגזר הפרטי ? אכן, עדיין לרשות נאשם 1 אפשרויות תעסוקה רבות מאוד.

שישית, שקלתי את כלל הנימוקים המקלים ביחס לנאשם 1 והם: גילו, הודאתו אשר חסכה זמן ציבורי ניכר ויש בה משום נטיל אחריות על המעשה, היותו אדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, בעל משפחה, העובד לפרנסתו וכן את חלוף הזמן מעת ביצוע המעשים (אירוע מדצמבר 2017, חקירה הסתיימה בשנת 2018, כאשר כתב-האישום הוגש בדצמבר 2020, עת לא נפתחו לחובת נאשם 1 תיקים חקירה נוספים) את צערו וחרטתו של נאשם 1, הפיצוי המוסכם וכן עדותו של הרב גלויברמן בדבר פועלו של נאשם 1 (ראו מכתב ההוקרה והתודה שכתב):

עוד בחנתי את רצף המסמכים שהוגשו בידי נאשם 1, ובהם ניתן למצוא מכתבי תודה והוקרה על פעלו, בין השאר לרווחת חיילים, למרכז הגריאטרי, למרכז הרפואי שמיר, מטבח המתגייסים, ועוד.

ואולם, אני סבור, שכלל הנסיבות לקולה, אינן יורדות לשורש העניין של הותרת אי ההרשעה על כנה, אלא שהן מובילות לאימוץ עמדה עונשית מקלה, הדומה לכפי שעתרה לה המאשימה.

ד. מסקנה:

ה. תוצאה:

על כן, אני קובע שתירשם נגד נאשם 1 ההרשעה בעבירה שפורט לעיל.

אני גוזר על נאשם 1 את העונשים הבאים:

א. חודש מאסר שאותו לא ירצה נאשם 1, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה בעלת יסוד נפשי של רשלנות, ובכלל זה העבירה בה הורשע.

ב. פיצוי בסך 20,000 ₪, אשר יועבר לזכותה של עת/1.

ג. של"צ בהיקף של 250 שעות, בהתאם לתוכנית אשר תגובש בידי שירות המבחן ותובא לאישור בית המשפט בתוך 45 ימים. הנאשם מוזהר בזאת שאם לא יבצע את השל"צ ניתן יהא להשיב אותו אל בית-המשפט לדיון מחודש בעניינו.

עותק לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ' תמוז תשפ"ב, 19 יולי 2022, במעמד הצדדים.